

DAIFUKU

Usagi Tsuchiya

กลิ่น ปริศนา จากร้าน ขนมปัง

The mysterious
scent comes from
the bakery

ทุกชิ้นมีความลับ... ร้านเบเกอรี่แห่งนี้
มีเรื่องราวซ่อนอยู่มากกว่าความอร่อย!

Illustration 出水ぽすか
謎の香りは
パン屋から

สัวิยะ อุซางิ เขียน
สุริยงวรุตม์ สิริวิวัฒน์กุล แปล

ชนะเลิศรางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!” ปี 2025
ยอดขายทะลุ 200,000 เล่ม ภายใน 2 เดือนในญี่ปุ่น!

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง

謎の香りはパン屋から

สัจยะ อุชาจิ เขียน

สุริยงวรรณิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

#1

ครัวของพ่อไหม

1

ทำไมนักศึกษาชอบทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านขนมปัง

คำตอบคือ เพราะชอบ ใกล้เคียงบ้าน หรือไม่ก็ เพื่อนชวน

กรณีของฉัน—อิซึรุระ โคฮารุ คำตอบทั้งหมดนั้นถูกต้อง แต่เหตุผลสำคัญจริงๆ คือ ฉันจะได้เอาชนะมปังที่ขายไม่หมดกลับบ้าน สำหรับนักศึกษา ยากจนตัวคนเดียวอย่างฉัน ไม่มีงานไหนที่เหมาะสมและดีเท่างานนี้อีกแล้ว

เกือบเดือนแล้วนับแต่ที่ฉันเริ่มทำงานที่ร้าน ‘มอสุมุ’¹

นอสติโมเป็นร้านเบเกอรี่ ตั้งอยู่ในย่านโทโยนาเกะ จังหวัดโอซากะ เดินเพียงสิบนาทีจากสถานีอิชิบาชิอันดาอิม่าเอะ ซึ่งเป็นสถานีรถไฟฟ้ายุคใหม่ที่ใกล้ที่สุด และแค่สามนาทีจากอะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอาศัยอยู่ ว่ากันว่ายิ่งอยู่ทางเหนือของโอซากะมากเท่าไร ยิ่งเข้าสู่พื้นที่ของความเป็นผู้ดีมากขึ้นนั้นแน่ละ ย่านโทโยนาเกะซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือย่อมปลอดภัยและเงียบสงบ

---

¹ นอสติโม (ภาษากรีก) หมายถึง อร่อย

นอสติโมไม่ได้ขายแค่ขนมปัง แต่ยังทำเค้กขายด้วย ชั้นสองเป็นพื้นที่ของคาเฟ่ เป็นร้านเอกชน มีพนักงานไม่ถึงสิบห้าคน บรรยากาศน่านั่ง ตกแต่งได้ดูดีมีรสนิยม สมกับเป็นร้านในเมืองใหญ่ ภายในร้านใช้สีโทนน้ำเงินเป็นหลัก ทุกซอกมุมล้วนตลบอบอวลด้วยกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอจากขนมปังและกาแฟ ด้วยทำเลอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย จึงเป็นที่นิยมในหมู่นักศึกษา

ช่วงแรกฉันต้องออกไปทำงานทั้งที่ยังง่วงงุน แต่ไม่นานก็ชินกับการตื่นเช้า รู้ตัวอีกที จากที่เคยกินข้าวเป็นอาหารหลักก็ถูกแทนที่ด้วยขนมปังไปแล้ว

29 พฤษภาคม

เสียงหึ่งกึกกักจากเครื่องแบ่งแบ่งสะท่อนก้องทั่วห้องครัวของนอสติโม

เมื่อเครื่องแบ่งหยุดทำงาน ก็อันปังขนมปังที่ถูกตัดแบ่งเป็นชิ้นกระจุยดิ้นเคลื่อนออกมาจากเครื่อง ดูอ่อนกลมน่ารักน่าชังราวกับฝูงสัตว์ขนาดเล็กๆ ขึ้นตอนต่อไปคือ น้ำก้อนแบ่งที่มีน้ำหนักเท่ากันมาคลึงเป็นลูกกลมที่ละก้อน ก่อนวางพักไว้บนถาดอบ

เวลาคคลึงก้อนแบ่งให้ขึ้นรูปต้องใช้แรงให้พอเหมาะ เคล้าคลึงให้ผิวตึง ไม่แน่นหรือเบาเกินไป แม้ยังแก้งๆ กังๆ อยู่บ้าง แต่เพราะเป็นงานที่ต้องทำซ้ำๆ สิ่งที่เคยเรียนรู้มาจึงช่วยให้ไม่ติดขัดนัก

จึงหว่านนั้น—ก็อก ก็อก เสียงกระຈกดังขึ้น

เมื่อเหลือบมองพื้นที่วางขาย เห็นแม่ลูกคู่หนึ่งจ้องเข้ามาในครัวผ่านบานกระจก ทารกในอ้อมแขนของมารดาเอาฝ่ามือเล็กเท่าฝ่าหอยเตะบนแผ่นกระจก จ้องมองฉันที่กำลังง่วนกับการคลึงก้อนแบ่งขนมปัง

เมื่อฉันประสานสายตากับแม่ เด็กน้อยในอ้อมแขนพลันถูกแม่จับมือยกขึ้นบอกให้ฉัน ภูพลาสติกที่ห้อยตรงข้อศอกของแม่ก็ไหวตามแรง

ฉันหลุบตามองถุงพลาสติกโปร่งใส เห็นครีวของตยอดนิยมนี่ขึ้นในนั้น
เมื่อเห็นภาพนาชิ้นใจแบบนั้น จึงอดโบกมือตอบเด็กน้อยไม่ได้
แต่ตอนนั้นเด็กน้อยไม่ได้สนใจฉันแล้ว แถมก้มหน้ามองพื้นด้วย
ท่าที่เบื่อหน่าย

ครูหนึ่งเด็กน้อยก็เริ่มร้องไห้ คงไม่ชอบที่แม่บังคับให้โบกมือ ฉันจึง
ลนลานหันหน้าไปหาแม่ รีบก้มศีรษะขอโทษโดยไม่รู้ตัว ทั้งที่ไม่ได้ทำให้
เด็กคนนั้นร้องไห้...

ฉันทอดสายตามองตามแผ่นหลังแม่ลูกที่เดินออกจากร้านไป พลง
สุดลมหายใจลึกเข้าปอด

แต่ไหนแต่ไรฉันไม่เคยมั่นใจกับงานลูกค้าสัมพันธ์ จึงหมกตัวอยู่
ในครัว เพราะคิดว่าจะได้จดจ่อจมจ่อมไปกับการทำขนม แต่ผนังห้องครัว
ของนอสติมิเป็นแบบโปร่งใส จึงมีหลายต่อหลายครั้งที่ฉันต้องได้ตอบกับ
ลูกค้า เช่นเดียวกับลูกค้าแม่ลูกเมื่อครู

วันนี้ฉันต้องเข้ากะตั้งแต่หกโมงเช้าจนถึงเที่ยง ล่วงเข้าฤดูร้อนแล้ว
อากาศภายในห้องครัวที่มีเตาอบขนาดมหึมาตั้งกินพื้นที่เต็มผนังด้านหนึ่ง
จึงอบอ้าว เมื่อใกล้เลิกงาน ผมหน้าม้าของฉันก็เปียกเหงื่อแนบติดหน้าผาก

“ขอบคุณทุกคนที่ช่วยกันทำงานอย่างหนักในวันนี้ ขอตัวกลับก่อน
นะคะ”

ฉันเอ่ยกับเพื่อนร่วมงานอีกสองคนที่อยู่ในห้องครัวด้วยกัน ก่อน
เดินออกจากร้าน

คุณโตมาอะเป็นทั้งเจ้าของร้านและผู้จัดการ ส่วนคุณฟูกุโอะเป็น
พนักงานหญิง ผินหน้ามามองฉัน

“คือ”

ผู้จัดการร้านกำลังยืนคั่งแบ่งอยู่ในสุดของห้องครัวเอ่ยตอบสั้นๆ
แม้เป็นคำขานรับที่ฟังดูเย็นชาอยู่สักหน่อย แต่ฉันไม่ได้ใส่ใจ เพราะเขา
เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ผู้จัดการโคมะเอะอายุสี่สิบห้า สัมผัสประสบการณ์ด้านเบเกอรี่ที่ฝรั่งเศสตั้งแต่ยังหนุ่ม กวาดรางวัลทั้งในและต่างประเทศในฐานะนักทำขนมปังชั้นเทพ ศีรษะโกนจนโล้นเลี่ยน คิ้วดกหนา มือกำลังเคล้าคลึงแป้งขนมปังวอลนัท วางเรียงเป็นแถวประณีตสวยงาม เมื่อเทียบกับฉันแล้วฝีมือต่างกันราวฟ้ากับดิน

หน้าบอกบุญไม่รับของผู้จัดการ ผิดกับคุณฟูกุโอะที่เรียกรั้งฉันด้วยรอยยิ้มเปี่ยมมิตรไมตรี

“โคฮารุจัง ขอเวลาเดี๋ยวลี”

เธอลืมเข้ามาหาฉันโดยไม่รอคำตอบ ก่อนกระตืบข้างหู

“ชั้นสองมีขนมปังขายไม่ออกเยอะมาก เอากลับไปด้วยสิ”

“ว้าว ชอบคุณมากนะคะ”

ฉันเผลออ้าปากหาวจนได้ คุณฟูกุโอะอายุสี่สิบหกปีแล้ว แต่เพราะรวบรวมหน้าม้าไว้ได้หมดก่อกุญให้เห็นหน้าผากชัด กอปรกับรูปร่างเล็ก จึงดูอ่อนกว่าวัย ยิ่งผิวสีแทนสุขภาพดี ยิ่งทำให้เธอชวนน่ามองเหลือเกิน

ไหนๆ ก็พูดแล้ว ขอแถมอีกหน่อยแล้วกัน พนักงานร้านนี้ทุกคนรวมถึงตัวฉันเอง ล้วนเป็นคนต่างจังหวัด ยกเว้นคุณฟูกุโอะ เธอจึงเป็นคนเดียวในร้านที่พูดภาษาคันไซ

“แล้วก็ วันนี้ยังมีโปรโมชั่นลดแลกแจกแถมด้วยนะ”

คุณฟูกุโอะยกถุงกระดาษขึ้นมาตรงหน้าสองใบ พร้อมคลี่ยืมซุกซน

“ว่าแต่ ในถุงจะเป็นขนมปังอะไรหนอ”

เธอทำเสียงคล้ายพิธีกรเกมโชว์ คุณฟูกุโอะมักสร้างความบันเทิงให้บรรยากาศในร้านดูผ่อนคลาย อาจเพราะอยากให้พนักงานพาร์ตไทม์รู้สึกสบายใจเวลาทำงาน หรือไม่ก็แค่ชอบหยอกเย้าเล่นไปอย่างนั้น ฉันวันจังหวะครุ่นหนึ่ง ก่อนตอบ

“อืม... ครัวของดีใหม่คะ”

“โอ๊ะ?”

คุณฟูกุโอะกะพริบตากลมโตรวกับสัตว์ตัวเล็ก

“ไม่อยากเชื่อเลย รู้ได้ยังไงนะ คิดว่าตั้งใจหยากแล้วเชียว”

เธอคงไม่คิดว่าฉันจะหายถูกในครั้งเดียว เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะ
นอสติโมขายขนมปังมากกว่าสามสิบชนิดอย่างไรละ

อาการละล้าละลังแผ่รอบกายคุณฟูกุโอะ

“ขอโทษนะคะ... แต่ที่ฉันหายถูก เพราะคุณฟูกุโอะใส่ถุงกระดาษ
มาให้ฉันนะคะ”

“ไม่สิ ถ้าฉันทำตรงข้ามโดยใส่ถุงพลาสติกใสมาให้ ก็เห็นขนมที่อยู่
ข้างในหมดสิ”

สีหน้าคุณฟูกุโอะยิ่งดูสับสนมากขึ้น เฟื่องกระดาษสีน้ำตาล
ตาไม่กะพริบ รวากับจะมองให้ทะลุเข้าไปข้างในอย่างไรวางนั้น

“จริงอย่างเธอพูด ไม่มีใครรู้ได้ว่าในถุงกระดาษใส่ขนมปังชนิดไหน
เอาไว้”

“แต่... ถ้าคุณฟูกุโอะใส่ถุงกระดาษ ก็หมายความว่าสิ่งที่อยู่ข้างใน
ก็น่าจะเป็นขนมปังอบใหม่ใช่ไหมคะ”

ฉันเข้าไปยังถุงกระดาษในมือคุณฟูกุโอะ

หากใส่ขนมปังอบใหม่ในถุงพลาสติกใส จะเกิดความชื้นเพราะ
ไอน้ำจากความร้อน นอสติโมจึงใช้ถุงบรรจุภัณฑ์สองประเภท ได้แก่
ถุงพลาสติกใส และถุงกระดาษ

“แล้ว?” คุณฟูกุโอะเอามือเท้าคาง ทั้งที่เป็นคนถาม แต่ไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไรที่ฉันต้องเป็นฝ่ายอธิบายคำตอบเหมือนผู้เข้าแข่งขันในเกมโชว์

“อ้อ ฉันเดาว่าขนมปังอบใหม่ที่คุณฟูกุโอะให้มาน่าจะเป็นสินค้าใหม่
ที่กำลังทดลอง หรือว่ายังปรับสูตรไม่ลงตัว ฉันได้กลิ่นใหม่อ่อนๆ ไชยจากถุง
ซึ่งมาจากขนมปังที่อบได้ไม่ดีนัก... สุดท้ายจึงสรุปว่าน่าจะเป็นครัวของดี
เพราะขนมชนิดนี้อบแล้วใหม่ง่ายสุด”

เนื้อครัวของดีเป็นแบ่งบางหลายชั้น ทั้งยังมีเนยเป็นส่วนผสมอยู่มาก จึงไหม้ง่าย เมื่อครัวฉันยังเห็นลูกค้าแม่ลูกเพ็งซื้อครัวของดีกลับบ้านไปสี่ชิ้น เมื่อพิจารณาจากสินค้าที่วางขายหน้าร้าน จึงคิดได้ไม่ยากว่า พนักงานนอสติโมคงกำลังอบครัวของดีเพิ่ม

“ถูกแพง! และนี่คือรางวัลสำหรับผู้ตอบถูกในวันนี้ ครัวของดีใหม่”

คุณฟูกุโอะปรบมือเบาๆ ฉันยิ้มเงินพलगเลิ้มมือรับถุงกระดาษ

ในถุงกระดาษคือครัวของดีสีเข้มกว่าที่วางขายหน้าร้าน ขนมนับ ลักษณะนี้แค่ไม่ควรวางจำหน่ายเท่านั้น แต่โชะวากินไม่ได้

“โคฮารุจังนี่สุดยอดจริงๆ คนที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูน มักมีสายตาเฉียบคมแบบนี้สินะ”

“ไม่เกี่ยวสักหน่อย”

ฉันยิ้มเจื่อน

...นักวาดการ์ตูนเป็นความฝันของฉันตั้งแต่ยังเด็ก

ฉันต้องเล่าความฝันนี้ให้พนักงานนอสติโมทุกคนฟัง เพราะเป็นส่วนหนึ่งในการแนะนำตัววันเริ่มงาน จากนั้นมา เพื่อนร่วมงานก็มักพูดถึงความปรารถนาที่อยากเป็นนักวาดการ์ตูนของฉันเป็นครั้งคราว

“แต่คงจริงอย่างคุณฟูกุโอะว่า พอเจอเรื่องน่าสนใจ ฉันมักเผลอคิดว่า... ถ้าเป็นในการ์ตูนที่ฉันวาด จะดำเนินต่ออย่างไรดีนะค่ะ”

“โอ จันทรอกเหวอ”

คุณฟูกุโอะพยักหน้า ดูประติดปะต่อเรื่องราวได้

น่าเสียดายที่ตอนนี้ความฝันของฉันยังห่างไกลความจริงมาก แม้จะแม่นยำขนาดทายชนิดขนมนับในถุงกระดาษได้ตรงเผง แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะได้เปิดตัวเป็นนักวาดการ์ตูน

“แล้วกันนะ” หลังเกมจบ คุณฟูกุโอะก็ยกนิ้วชี้ขึ้น ก่อนอวดภูมิเล็กๆ ให้ฉันได้เห็นบ้าง

“ครัวของดีในภาษาฝรั่งเศสแปลว่าพระจันทร์เสี้ยว แพร่หลายเข้ามา

ในญี่ปุ่นเพราะงานสัมมนาวิทยาการชนมบั๊งบานานาชาติที่โคเบะ แต่ชนมบั๊งบานานาชาตินี้มีประวัติยาวนาน มีต้นกำเนิดจาก—”

เสียงจับเวลาของเตาอบส่งเสียงเตือน บี๊ บี๊ ดังขึ้นกลางคัน ทำเอาคุณฟูกุโอะสะดุ้งจนตัวลอย

“ແ่แล้ว! ฉันทำครีวของดีใหม่อีกแล้ว”

คุณฟูกุโอะสะกรี๊ดร้อง พลังลนลานวิ่งเข้าห้องครัว

ฉันทเดินขึ้นชั้นสองทางบันไดด้านหลัง เห็นแขกคนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องพักรอของพนักงาน

ยูกิโกะ เพื่อนสนิทของตัวเอง วันนี้เธอทำงานเสร็จเร็ว จึงผลัดชุดก็๊ากสีขาวยเปลี่ยนเป็นเสื้อถักฤดูร้อนกับกางเกงยีนรัดรูปแทน

“ยูกิโกะ คุณี่ลี อะไรนะ”

ฉันทยื่นถุงกระดาษใส่ครีวของดีที่ได้เป็นรางวัลมาให้ยูกิโกะ

“พนักงานทำขนมพลาดอีกแล้วเหวอ”

“ใหม่มันดหน้อยนะ คุณฟูกุโอะเลยให้มา”

“จริงเหวอ แบบนี้เรื่องใหญ่นะ”

ยูกิโกะใช้นิ้วเรียวยาวสาวงเรือนผมสั้นสีดำสนิทของเธอ แม้เป็นอาถักปิริยาแสนธรรมดา แต่พอเป็นเธอทำ กลับดูดีไม่น้อย

ฉันทกับยูกิโกะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย เราย้ายจากโตเกียวมาอยู่โอซากะด้วยกันเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยโอซากะ เธอเป็นคนแนะนำให้ฉันทรู้จักนอสตีโม ตอนที่ฉันทกำลังหางานพาร์ทไทม์

ยูกิโกะสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร หุ่นเหมือนนางแบบ ผิวเนียนเหมือนเ็นซาเข้าถึงยาก แต่ความจริงเธอเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอพูดถึงนักแสดงที่ชื่นชอบก็จะพูดจ้อไม่หยุด เราสนิทกันขนาดนี้เพราะพูดคุยกันถุกคอเรื่องเกมกับการ์ตูน

การใช้ชีวิตลำพังในต่างถิ่นทำให้เกิดอาการคิดถึงบ้านได้ง่าย แต่เพราะมียูกิโกะอยู่เคียงข้าง ฉันจึงไม่รู้สึกละอาย

“ตรงนี้ก็คงเป็นภูเขา”

ยูกิโกะชี้ไปที่กล่องในห้องพักรอ มีขนมปังที่อบเมื่อวานวางเรียงอยู่ตามที่คุณฟูกุโอะบอกไว้

กล่าวได้ว่า นี่คือการต้อนรับของร้านเบเกอรี่ แต่ฉันต้องมีขนมปังเหลือ เมื่อถึงวันนั้น ขนมปังจะขายเหวี่ยงจนคุ้มนิดหน่อย แต่ก็ยังน่ากินอยู่ ‘คงไม่ต้องหุงข้าวอีกนาน’ ฉันคิดขณะเลือกหยิบขนมปังหลายชิ้นใส่ถุงรักโลก

ยูกิโกะเดินมายืนข้างฉัน แล้วชะเง้อดูในถุง

“โอ๊ะ แคนนี่เองเหรอ หยิบไปเยอะๆ ก็ได้”

“จะดีเหรอ ฉันว่าเยอะแล้วนะ ยังมีครัวซองต์อีก”

ในถุงรักโลกมีเวียโนเนอโรโรลกับเมนไทโกะฟร็องส์ แยมมีขนมปังแผ่นอีก แคนนี่ก็กินพอแล้ว เพราะมะรืนนี้ก็ต้องมาทำงานพาร์ทไทม์ที่นั่นอีก

“นี่เธอรู้หรือเปล่า เวลาหุ่นพี่เรนะเข้ากะที่ไร เธอจะขนขนมปังที่เหลือกลับบ้านหมดเลย อย่างกับพ่อค้าคนกลางยังงี้ยังงั้น”

“ละ... สุดท้ายจริงๆ ...”

หุ่นพี่เรนะเป็นพนักงานพาร์ทไทม์เก่าแก่ของนอสติโม ฉันอดทำตาโตไม่ได้เมื่อคิดว่านอกจากฉันแล้วยังมีคนขนขนมปังกลับบ้านเกลี้ยงอยู่อีก

“จ้ะ ฉันเอาเพิ่มอีกหน่อยดีกว่า”

“หยิบเยอะๆ เลย แซ่เห็นไว้ก็ได้ ซองแซ่แข็งของฉันก็มีแต่ขนมปังของร้านแน่นไปหมด”

ยูกิโกะพูดพลางเลือกหยิบขนมปังที่อยากเอากลับบ้าน เธอหยิบเมล่อนปังกับซินนามอนโรลอย่างละชิ้น

เมื่อเห็นขนมในมือเพื่อนสนิทจึงอดกระเซ้าไม่ได้ “ยูกิโกะจำกินหวานเหมือนกันนะเรา”

หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องล็อกเกอร์ ฉันถือถุงขนมปังเดินออกทางประตูหลัง แสงแดดต้นฤดูร้อนสาดแยงตาทันที พร้อมสายลมหอบกลิ่นใบไม้เขียวชอุ่มก่อนเข้าสู่ช่วงสี่² โขยเตะจุมุก

“โคฮารุ ค่ะกับนอสติโมหรือยัง”

ยูกิโกะถามขณะทางจักรยานพับสีแดงสดของตน

“ไม่รู้สิ แต่วันก่อนผู้จัดการเฟิงชมแซนดริชที่ฉันทำเองด้วย”

“ว้าว สุดยอดไปเลย! แต่ก็แปลก เพราะผู้จัดการไม่เคยเอ่ยชมขนมปังที่พนักงานใหม่ทำ ถือเป็นนิมิตหมายที่ดีนะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน อาจเพราะฉันโซวมีมือครั้งแรกได้หน่วยมาก เลยต้องลดมาตรฐานลงก็ได้”

ฉันยังจำได้ดี แซนดริชไซท์ที่ทำงานเริ่มงานพาร์ตไทม์ บิดเบี้ยวจนแม่บ้านพาร์ตไทม์เข้าใจผิดว่าเป็นขนมปังชนิดใหม่ของนอสติโม และฉันเฟิงจับเคล็ดลับได้ไม่นานมานี้เอง

“จะว่าก็ว่าเถอะ แซนดริชของเธอทำให้ฉันอดหัวเราะไม่ได้จริงๆ ทั้งที่คำแนะนำก็บอกไว้ชัดเจน เธอกลับทำนู่นทำนั่น ตัดนิดเนียนหน่อยจนแผ่นขนมปังเล็กนิดเดียว สุดท้ายขนาดเหลือเท่าขนมยัตสึฮาชิ³”

“เดี๋ยวนะ ไม่เห็นต้องลงรายละเอียดขนาดนั้นก็ได้นี่!”

ฉันใช้ปลายนิ้วจิ้มสีข้างยูกิโกะ จำได้ว่าแซนดริชที่ออกมาหน้าตาเหมือนก้อนนูกคนเนียกในโอเด็ง เพื่อนสนิทฉันยังคงเล่าต่อ พลางหัวเราะไม่หยุด

“แต่ตอนเธอเห็นขนมปังที่มีมือตัวเองวางเรียงในร้าน ก็ปลื้มใจไม่น้อยไม่ใช่เหรอ ฉันเองก็ได้คุนฟูกุโอะคอยแนะนำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยให้มากมาย จนรู้สึกผูกพันกับขนมปังขึ้นมาบ้างเหมือนกัน”

“เรื่องนั้น เอ้อ ก็เข้าใจอยู่หรอก”

² ช่วงที่ฝนตกชุก มักเกิดตอนเปลี่ยนฤดู

³ ขนมขึ้นชื่อของเกียวโต ทำจากแป้งข้าวเหนียว นิยมพับเป็นรูปสามเหลี่ยม

ฉันผงกศีรษะ พลังตรวจดูขนมปังที่โผล่พ้นจากปากถุงรักโลก
ของตัวเอง

“...แถมยังได้สมบัติเชลยติดไม้ติดมือกลับบ้านอีกต่างหาก”

ยูกิโกะพูด ก่อนหัวเราะขึ้นจุกเบาๆ กระเป๋าคือที่พำนักในตะกร้า
หน้ารถจักรยานของเธอก็อัดแน่นด้วยขนมปังที่เพิ่งได้นี้เหมือนกัน

“ที่ทำงานในฝันเลย แบบนี้เธอเป็นหนี้บุญคุณฉันนะจ๊ะ”

“ค่า ท่านยูกิโกะ”

ฉันค่อมศีรษะให้ผู้มีพระคุณ เพราะเพื่อนคนนี้เป็นคนแนะนำงาน
ที่ร้านนี้ให้และคอยดูแลฉันมาตลอด เช่นเดียวกับวันสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ที่ฉันตื่นตระหนกเพราะหลงทาง ก็ได้ยูกิโกะช่วยพาเดินจากสถานีรถไฟ
ไปถึงสถานที่สอบ

“ยังงี้ก็เถอะ ดีแล้วที่โคฮารุเก่งขึ้นเรื่อยๆ ทุกอย่างกำลังไปได้ดี
ไม่นานมานี้คุณฟูกุโอะไม่สบายถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ หยุดงานไป
ตั้งหลายวัน พนักงานเลยไม่พอ ลำบากกันหมด แต่พอเห็นโคฮารุมีความสุข
ฉันก็กล่าออกจากนอสติโมได้อย่างสบายใจแล้วละ”

จู่ๆ ยูกิโกะก็แหงนหน้ามองฟ้า

รู้ตัวอีกที จำนวนครั้งที่เราสองคนกลับบ้านพร้อมกันหลังเลิกงาน
พาร์ตไทม์ กันไปได้ด้วยมือข้างเดียวเสียแล้ว จักรยานพับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด
ทุกอย่างก้าวที่คนจูงเข้าไปเบื้องหน้า

“ว่าแต่ทำไมยูกิโกะต้องลาออกจากงานพาร์ตไทม์ที่นอสติโมด้วยล่ะ
เพิ่งเริ่มทำเมื่อเมษายนเอง น่าจะอยู่ทำด้วยกันอีกหน่อย”

“อื๊อ ฉันยังไม่ได้บอกเธอ ตอนนี้ฉันทำอยู่สองที่จ๊ะ อีกที่เป็น
พนักงานสัญญาจ้างเลยตั้งใจจะทำที่นั่นเป็นหลักนะ”

“สัญญาจ้าง?”

ฉันย้อนถามอย่างไม่ตั้งใจ

“ทำไมล่ะ ฉันว่าทำงานที่นอสติโมดีออก ทั้งเป็นที่เราคุ้นเคยอยู่แล้ว

ไม่เห็นต้องไปทำงานที่ไม่คุ้นแบบนั้นเลย”

“อ้อ แต่ฉันอยากหารายได้ที่มันมากกว่านี้น้อยนะ”

“เป็นพนักงานสัญญาจ้างได้เงินเดือนขนาดนั้นเลยหรอ”

ภาพของพนักงานสัญญาจ้างมักเป็นงานชั่วคราวระยะสั้น มีรายได้ไม่แน่นอนและเป็นงานที่ไม่มั่นคงนัก ฉันจึงยุ่งิกะอย่างสงสัย

“หรือเธอแอบไปทำงานพาร์ทไทม์แปลกๆ ...”

“เปล่า! ก็แค่ฉีกตัวกับบริหารจัดการพนักงานในสถานที่แสดงดนตรี ธรรมชาติแหละ ต่างกับนอสติโมตรงที่ต้องทำกะกลางคืน ถึงได้ค่าแรงมากกว่านี้”

อย่างนี้เอง ฉันพยักหน้า

เราเดินมาถึงหัวมุมทางที่ต้องแยกกันตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ยุกิโกะอาศัยจังหวะนั้นพูดกับฉัน

“ที่สำคัญ เรื่องวันพรุ่งนี้...”

“อ๊ะ! นั่นสิ รวมตัวตอนห้าโมงได้ไหม”

ฉันโผล่ตอบโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ

เราสองคนสัญญากันไว้ว่า พรุ่งนี้จะไปดูละครเวทีเรื่อง ‘โซเคนเอ็นบู’ (รำดาบในห้วงคะเนิง) เดิมต้นฉบับเรื่องนี้เป็นเกมในสมาร์ทโฟน ซึ่งรู้จักกันดีในชื่อเกม 2.5 มิติ ยุกิโกะเองเป็นแฟนตัวยงของนักแสดงละครเวที พอได้ฟังเพื่อนสนิทยกยอปอปั้นเข้าเย็น ฉันเลยเริ่มสนใจขึ้นมาบ้าง

พรุ่งนี้เป็นการแสดงรอบสุดท้ายที่โตเกียว บัตรขายหมดในเสี้ยววินาทีแน่นอนว่าเราสองคนคงไม่ทัน จึงเลือกดูแบบถ่ายทอดสดที่โรงภาพยนตร์อุเมดะแทน

จู่ๆ ยุกิโกะก็ยื่นนึ่ง สีหน้าเหมือนคนน้ำท่วมปาก ผิดกับฉันที่ตื่นเต้นจนออกนอกหน้า

“ขอโทษนะ พรุ่งนี้ฉันคงไปดูถ่ายทอดสดกับเธอไม่ได้แล้วละ”

“อะไรนะ!?”

ฉันเผลอร้องเสียงสูง ยูกิโกะกลับก้มหน้า

“ขอโทษจริงๆ ทั้งที่เป็นฝ่ายชวนแท้ๆ ...”

“เดี๋ยวนะ เกิดอะไรขึ้น”

“เรื่องนั้น... ที่จริงพรุ่งนี้ฉันต้องไปทำงานพาร์ตไทม์ที่นอสติโม”

“งานพาร์ตไทม์!?”

ฉันจำตารางงานซึ่งติดไว้ที่ห้องพักรอของพนักงานได้แม่น พรุ่งนี้รุ่นพี่เรนะต้องเข้ากะ เพราะเราสองคนตัดสินใจไปดูการถ่ายทอดสดตั้งแต่ก่อนหน้านี้อยู่แล้ว ขอยืมเปลี่ยนกะกับใครไม่ได้ แล้วพรุ่งนี้ยูกิโกะจะต้องไปทำงานได้อย่างไร

“แต่... แต่ว่า... ตารางงานพรุ่งนี้ไม่มีชื่อยูกิโกะนี่”

“ถึงตารางงานจะออกแล้ว แต่รุ่นพี่เรนะขอร้องให้ฉันเข้ากะแทน เพราะกะทันหันเลยไม่มีชื่อฉันในตาราง มีหน้าซ้ำพรุ่งนี้ยังต้องเข้ากะเย็นตรงกับช่วงถ่ายทอดสดอีก”

“ปฏิเสธไปก็ได้นี่”

“ฉันก็อยากทำแบบนั้น แต่อีกไม่นานฉันก็ลาออกแล้ว เลยปฏิเสธรุ่นพี่อยากอยู่สักหน่อย”

สิ้นคำ ยูกิโกะก็เงยไป

“เข้าใจละ... จ้า พรุ่งนี้ฉันคงต้องไปคนเดียวสินะ”

ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ทั้งยังเป็นแฟนคลับตัวยง ถึงได้ยอมซื้อตั๋วเข้าดูการถ่ายทอดสดแบบนี้ จะหาเพื่อนไปดูแทนยูกิโกะเลยยาก ยิ่งในโอซากะฉันยิ่งแทบไม่มีเพื่อนเลย

“ขอโทษจริงๆ นะ! ดุเผื่อฉันด้วยล่ะ”

เพื่อนสนิทค่อมศีรษะต่ำ คงอยากแสดงให้เห็นว่าจะชดเชยให้ฉันอย่างสมน้ำสมเนื้อแน่นอน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก แลละ ฉันเสียตายนมากที่ยูกิโกะไปไม่ได้และยังรู้สึกเหมือนมีอะไรติดค้างในใจอีก

สิ่งที่ยูกิโกะควรให้ความสำคัญกว่างานพาร์ตีใหม่คือการถ่ายทอดสดที่สัญญาเป็นมั่นเหมาะว่าจะไปดูด้วยกัน เพราะยังงัดตารางเข้ากะก็มาทีหลัง

ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่า เธออาจติดหนี้บุญคุณบางอย่างกับรุ่นพี่เรนะ ที่เคยทำงานด้วยกันมาก่อนก็ได้

แต่ไม่ว่ามองมุมไหน ฉันก็ควรเป็นคนที่สำคัญกว่าอยู่ดี

“พยายามเข้านะ” ฉันยิ้ม พยายามกลืนคำพูดที่คิดไว้

ฉันมองตามแผ่นหลังยูกิโกะขณะเธอนั่งจักยานกลับบ้านห่างออกไปเรื่อยๆ รู้สึกว่าร่างกายของเพื่อนสนิทเวลานี้ดูเล็กจ้อยกว่าที่เคย

2

31 พฤษภาคม

ฉันกับยูกิโกะกำลังช่วยกันทำแซนด์วิชอยู่ที่ห้องครัวชั้นสองของนอสติโม

พื้นที่ชั้นสองของนอสติโมประกอบด้วยคาเฟ่กับห้องครัว

แม้เป็นห้องครัวแบบเปิดโล่งและกรุกระจกเหมือนห้องครัวที่ชั้นหนึ่ง แต่คูหาบนชั้นสองเล็ก ไม่มีเตาอบ จึงใช้เป็นที่ทำแซนด์วิชซึ่งไม่ต้องอบและบรรจุขนมปังใส่ถุง

ฉันเหลือบดูคาเฟ่

พื้นที่อีกฝั่งของบานกระจกมีที่นั่งแบบคาน์เตอร์บาร์กับชุดโต๊ะไม้ นั่งได้สองคน ลูกค้าซื้อขนมปังและเครื่องดื่มที่ชั้นหนึ่ง แล้วนำขึ้นมานั่งดื่มกินในพื้นที่คาเฟ่ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่มีคน

“ให้ตายเถอะ ถ่ายทอดสดเมื่อวานสนุกมากจริงๆ !”

ฉันหันกลับมามองแซนดร้าในมืออีกครั้งก่อนเปล่งเสียงเรีงว่า ความ
ตื่นเต้นจากถ่ายทอดสดละครเวทีเมื่อคืนยังคงอวลอยู่ในใจ สิ่งเดียวที่ยัง
รู้สึกติดค้างคือที่นั่งข้างฉันว่างเปล่า

“ฮาเซปีเพิ่มมาก จนฉันอยากสมัครเป็นตลกด้วยอีกคน”

“จริงหรือ ไม่คิดไม่ฝันว่าโคฮารุจะพูดแบบนี้”

ยูกิโกะเอ่ยขณะนั่งวนอยู่กับการล้างผักกาดหอม “แถมเมื่อคืนยังเป็น
ตอนที่สนุกสุดๆ”

ฮาเซปีเป็นนักแสดงจากค่ายยักษ์ใหญ่ หนึ่งในนักแสดงละครเวที
เรื่อง ‘โซเคนเอ็นบุ’ และเป็นดารายอดนิยมที่ยูกิโกะคลั่งไคล้

“แล้วก็นะ ฮาเซปีนะ...”

อาการตื่นเต้นทำให้ฉันเกือบหลุดปากเล่าเรื่องออกไป จึงรีบยกมือขึ้น
ปิดปาก ทำให้ยูกิโกะเอียงศีรษะกับกิริยานั้นของฉัน “ฮาเซปีทำอะไรหรือ”

ฉันเสียใจเหลือเกินที่ไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดกับเพื่อนสนิทเมื่อคืน
ผักกาดหอมหมุนตัวอยู่ในเครื่องหัน

วินาทีนั้นความคิดดี ๆ แวบเข้ามา

“นี่ วันไหนหลังเลิกงาน ไปดูรายการย้อนหลังที่บ้านยูกิโกะได้ไหม”

“อะไรนะ”

ความคิดนี้ไม่เลวเลย ละครเวทีรอบเมื่อคืนไม่เพียงถ่ายทอด
ในโรงภาพยนตร์ แต่ยังมีการชมที่บ้านด้วย แม้การแสดงจบไปแล้ว แต่
ผู้ชมยังซื้อตั๋วเพื่อชมย้อนหลังได้อีกหนึ่งสัปดาห์ โดยดูผ่านคอมพิวเตอร์ได้
เหมือนตอนที่ฉันไปดูหนังที่บ้านยูกิโกะเป็นประจำ

“จริงหรือ มีตั๋วแบบนั้นด้วยหรือ”

ยูกิโกะหันมามองฉัน นัยน์ตากลมโตฉายแววตกใจ

“แต่โคฮารุต้องเสียเงินสองครั้ง เพื่อดูอีกรอบไม่ใช่หรือ แบบนั้นไม่ดี
หรอก”

“ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ ฉันอยากดูอีกรอบอยู่พอดี”

“จริงเหวอ ฉันดีใจนะที่โคฮารุทำเพื่อฉันขนาดนั้น”

ฉันโล่งใจเมื่อเห็นรอยยิ้มของยูกิโกะจนแทบรอเวลาเลิกงานไม่ไหว ทั้งที่เพิ่งเข้ากะได้ไม่กี่นาที บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ฉันสลัดหลุดจากความรู้สึกแย่เมื่อวาน

ยูกิโกะเริ่มตัดขนมปังสำหรับทำแซนด์วิชนมชั้นหวาน ส่วนฉันทำแซนด์วิชไข่

ทานะเนบางๆ บนขนมปังที่หั่นหนาสิบสองมิลลิเมตร พื้นผิวที่ถูกไม่พ่ายลากได้ดูดซับเนยจนเปล่งประกายราวแสงแดดสาดกระทบ

จากนั้นนำไส้สำหรับทำแซนด์วิชไข่ออกจากตู้เย็น

พนักงานพาร์ตไทม์ต้องเตรียมไส้ไข่นี้น่องหน้าหนึ่งวัน โดยใช้ไข่ต้มสับผสมกับมายองเนส แต่อดีตโมไม่มีเครื่องบดหรือสับไข่โดยเฉพาะ พนักงานจึงต้องหั่นและสับไข่ทีละฟองด้วยมีด ซึ่งเป็นงานที่กินเวลาจนน่าตกใจ

ฉันเปิดฝากล่องทัปเปอร์แวร์หนักอึ้ง ตรวจสอบไส้ไข่ข้างใน “โอ๊ะ!” ฉันเผลออุทานอย่างไม่ตั้งใจ

พื้นผิวไส้ไข่สับเนียนไร้ความหยาบ

ปกติเมื่อสับไข่ต้มเป็นชิ้นเล็กๆ เนื้อไข่จะมีขอบหยักคล้ายเม็ดลูกกวาดคมเปโต แต่ถ้าสับไข่ด้วยมีด ไส้แซนด์วิชจะออกมาหน้าตาแบบนี้เหวอ

ขณะที่ฉันขมวดคิ้วมุ่น พลันได้ยินเสียงสดใสทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์” รุ่นพี่เรนะนั่นเอง วันนี้เธอมาทำงานสาย

“ขอโทษทีจ๊ะ นอนตื่นสายไปหน่อย”

รุ่นพี่เรนะประสานมือไขว้หลัง ก่อนทำท่ายัดไหล่

เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีสี่จากมหาวิทยาลัยอื่น โดดเด่นสะดุดตา เปลือกตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย แต่งด้วยอายแชโดว์ผสมกลิตเตอร์เกล็ดใหญ่ ระบายระยิบ แม้ในวันที่มาสายก็ไม่เว้น เรือนผมยาวสลวยที่ซ่อนอยู่ใต้หมวก

ถูกย้อมด้วยสีแดงฉูดฉาด ตัดกับผิวขาวผ่องจนดูเหมือนเจ้าหญิงต่างแดน ไม่มีผิด

“อู๊ย ไม่เห็นมีเสียงเพลงเลย เจียบแบบนี้ใครจะทำงานได้”

พุดจบ รุ่งพีเรนะก็เดินไปต่อสมาร์ทโฟนของตัวเองเข้ากับลำโพงห้องครัว

เสียงดนตรีฮิปฮอปหนักหน่วงดังลั่นภายในร้านที่เคยเจียบสงบ

ผู้จัดการร้านนอสติโมอนุญาตให้พนักงานเปิดเพลงได้ตามอิสระ เพราะเมื่อปิดประตูห้องครัว เสียงจะไม่เล็ดลอดไปรบกวนลูกค้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องเลือกเพลงที่เข้ากับบรรยากาศร้านกว่านี้สักหน่อย

รุ่งพีเรนะยังคงตะหนักร้องไม่หยุด

“วันก่อนฉันไปสวนสัตว์เทนโนจิมา ส่งคลิปให้แล้วนะ ช่วยดูหน่อยสิ”

“เอ๊ะ ตอนนี้อยู่หอคะ”

“อ้อ ถือเป็นการแบ่งปันของดี ช่วยผ่อนคลายได้มากเลยละ”

ฉันจึงหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นดู คลิปวิดีโอค่อนข้างยาวทีเดียว รวสื่อนาทีแน่นละ การดูคลิปวิดีโอระหว่างทำงานย่อมไม่ใช่สิ่งพึงกระทำ

“ขอโทษนะคะ ตอนนี้อยู่ที่ออฟฟิศหมดแล้ว ว่างกลับไปดูที่บ้านนะคะ”

ยูกิโกะยื่นหน้าจอให้ดู แบตเตอรี่เหลือแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ ก่อนเก็บลงในกระเป๋า ส่วนของฉันแบตเตอรี่ยังเต็มร้อย จึงเปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อเบนความสนใจ

“ว่าแต่รุ่งพีเรนะคะ... ทำไมเมื่อวานถึงแลกกะกับยูกิโกะล่ะคะ”

“เมื่อวาน?”

รุ่งพีเรนะวางสมาร์ทโฟนซึ่งเปิดหน้าจอค้างไว้ลงบนโต๊ะ ตอบอย่างไม่ยี่หระ

“เพราะฉันมีนัดบอดนะ พลาดไม่ได้เสียด้วย”

“นัดบอด...?”

ฉันทลิ่งต่าจ้องรุ่นพี่เรนะจนลืมหะพริบตา นี่หรือคือเหตุผลที่ทำให้
ยูกิโกะพลาดถ่ายทอดสดเมื่อคืน

จะอย่างไรก็ช่าง ฉันทหันหน้าไปหายูกิโกะ แต่เธอกลับแค้มยิ้มเจื่อนๆ

รุ่นพี่เรนะเป็นผู้หญิงอิสระ ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์จารีตประเพณีใด
ก่อนลงมือทำงาน เธอเดินสำรวจจนมบั้งที่ค้างขายเป็นอย่างแรก ถึงกับ
กรี๊ดดีใจเมื่อเห็นกล่องใส่ขนมบั้งที่ตั้งทิ้ง

“ว้าว วันนี้มีขนมบั้งเหลือเยอะเลย โชคดีจัง”

ตอนนั้นเอง เสียงผู้จัดการโตะมาอะคุยกับคุณฟูกุโอะพนักงานร้าน
แว่วมาจากบันไดหลังร้าน ตามด้วยเสียงย่ำขั้นบันไดดังดังเคลื่อนใกล้เข้ามา

รุ่นพี่เรนะไม่รู้เลยว่ากลุ่มบุคคลที่กำลังสืบเท้ามาทางนี้ “ปลาซุมจริง
ปลาซุมจัง!” เธอฮัมไปพลางยึดขนมบั้งใส่ถุงพลาสติกไปพลาง

พฤติกรรมแย่มาก ฉันทหันไปสบตากับยูกิโกะโดยไม่ได้นัดหมาย
จะเรียกเตือนว่า “รุ่นพี่เรนะคะ” ก็สายไปเสียแล้ว

“เรนะ ปลาซุมซุมที่ว๊านะ หมายความว่าอะไรหรอ”

เสียงทุ้มต่ำของผู้จัดการร้านสะท้อนก้อง จนรุ่นพี่สะอึกจนตัวลอย

“อะ... ผู้จัดการ”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรหากพนักงานเอาขนมบั้งค้างกลับไปกินที่บ้าน
แต่ไม่รู้ว่าจะดีใจกันจนออกนอกหน้าขนาดนี้ อีกร้อยอย่าง... ตอนนี้อยู่ใน
เวลางาน”

“เอ่อ... ขอโทษค่ะ”

“ปกติร้านผมไม่เคยมีขนมบั้งส่วนเกิน มีแค่ที่ทำเผื่อไว้หน่อยเท่านั้น”

ปกติผู้จัดการร้านนอสติโมเป็นคนพูดน้อย แต่พอเป็นเรื่องขนมบั้ง
กลับดูเหมือนเป็นคนละคน ทำยีนทอดดอกด้วยวงแขนกำยำดุจยักษ์ปักหลั่น
ก่อบรรยากาสน่าเกรงขามสมกับเป็นเซฟมากฝีมือ

ถึงต้นเหตุคือรุ่นพี่เรนะ แต่ความผิดเช่นนี้ทำให้ฉันทอับอายจนต้อง
ก้มหน้างูต

“อย่างแรก การคิดว่าคนเป็นฝ่ายเลือกขนมปัง หยิงยโสสินดีขนมปังต่างหากที่เป็นฝ่ายเลือกคน”

“เฮ้อ... ค่ะ...”

เมื่อนายดำ พนักงานไม่มีสิทธิ์อำปากแก้ตัว รุ่นพี่เรนะจึงได้แต่พยักหน้าหงึกๆ ดูประหม่าไม่น้อย ‘เริ่มแล้วสินะ’ จันคิดขณะเตรียมหู

จากนั้นคำพูดก็ฟุ้งฟรุ ตั้งแต่เรื่องขนมปังคืออะไร จนถึงขนมปังมีชีวิตอย่างไร เป็นปรัชญาเฉพาะตัวของผู้จัดการโดมาเอะ บทสนทนาเกี่ยวกับขนมปังของผู้จัดการผู้คลั่งไคล้ขนมปัง ถือเป็นส่วนหนึ่งของขึ้นชื่อของร้านนอสติโม

แน่นอน ปาฐกถานี้กินเวลายาวนาน วินาทีที่ฉันเริ่มหิวหิว คุณฟูกุโอะก็ปรามผู้จัดการอย่างละมุนละม่อม

“เอาเถอะค่ะคุณโดมาเอะ เรนะจ้คงไม่มีเจตนาร้ายหรอกค่ะ ที่สำคัญขนมปังต้นแบบกำลังจะเข้าอบแล้ว ช่วยลงไปชิมหน่อยได้ไหมคะ”

“จ้็นเหรอ”

ทันทีที่ผู้จัดการคว่ำลังกระดาษลูกฟูกที่อยู่ข้างประตูขึ้นมาอุ้มแล้วลงบันไดคล้อยหลังไป รุ่นพี่เรนะก็ยกมือขึ้นพนม น้ำตาคลอเบา

“ขอบคุณมากนะคะ ฟูกุจ้ ชีวิตนี้ฉันจะไม่ลืมเลย!”

“ตอนนี้เธอขึ้นปีสี่แล้วนะเรนะจ้ มีรุ่นน้องเยอะแยะ จะทำอะไรทำไมไม่คิดหน้าคิดหลังบ้าง”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ”

รุ่นพี่เรนะแลบลิ้นเล็กน้อย คุณฟูกุโอะยกไหล่หนึ่งที แล้วเดินตามผู้จัดการกลับลงไปชั้นล่าง

เสียงเพลงแร็ปผสมเบสหนักหน่วงดังก้องทั่วครัว รุ่นพี่เรนะยังคงยิ้มกว้างทำท่าเร่เหมือนกลบเกลื่อนความเกือเขิน หรือไม่ก็เพื่อคลายบรรยากาศระอึกระอวนที่ยากจะอธิบาย เมื่อเห็นสัญญาณชัดเจน ฉันกับเพื่อนสนิทจึงกลับไปยืนประจำที่ของตน

ฉันรวบรวมสมาธิใหม่ ตั้งใจทำแทนตัวอย่างพิถีพิถัน จรดใบมีด
ลงบนขนมปังโดยไม่ยอมให้พลาดเหมือนครั้งก่อน

ยูกิโกะยื่นด้านข้าง มือหนึ่งถือมีดเตรียมใส่ไขสำหรับฟุ้งนี้ เธอสับไข
ให้ละเอียดไปตามจังหวะเพลงฮิปฮอป

ตอนนั้นเอง ก๊อ ก๊อ เสียงเคาะผนังกระจกดังขึ้น

พอเหลือบมองไปทางคาเฟ่ เห็นแม่ลูกที่มาเมื่อวานซึ่งไม่รู้วามาตรงนี้
ตั้งแต่เมื่อไร ทันทีที่เห็นว่าฉันมอง แม่ก็ยกมือลูกน้อยขึ้นโบกให้เหมือน
ครั้งก่อน

ความทรงจำที่เห็นเด็กน้อยร้องไห้ผุดขึ้นมา ฉันจึงลั้งเลว่าควรทำ
อย่างไรต่อไปดี ควรโบกมือหรือทำเป็นนิ่งเฉยดี

ขณะที่ฉันกำลังละล้าละลัง รุ่นพี่เรนะก็มายืนข้างฉัน จ้องตากับ
เด็กน้อยครู่ใหญ่

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันยังไม่ทันจะถามจบ รุ่นพี่เรนะก็ขยับตัว
จู่ๆ เธอก็ทำคอเย็น แล้วยกมือสองข้างกำกำปั้นพุกอดตัวเอง

ฉันตะลึงพูดไม่ออก

รุ่นพี่ทำท่าเคลื่อนไหวแบบกอริลลาในห้องครัวไม่มีปี่มิซลุ่ย

...แต่ทำไมต้องทำท่ากอริลลาด้วยล่ะ

เครื่องหมายปริศนีนีผุดเต็มสมอง เห็นได้ชัดว่าห้องครัวแบบเปิดโล่ง
มีเพียงผนังกระจกกัน ทำให้ลูกค้าที่ผ่านมามองเห็นทุกอย่างด้านในไม่ต่าง
จากสวนสัตว์

เมื่อครู่คุณฟูกุโอะเพิ่งเตือนรุ่นพี่เรนะว่า ควรตระหนักได้ว่าตนไม่ใช่
เด็กๆ อีกต่อไป ต้องทำตัวให้สมกับเป็นรุ่นพี่ แทนที่เธอจะทำตัวสุ่มมอย่าง
ผู้ใหญ่คนหนึ่ง เธอกลับทำตัวเป็นกอริลลา หรือเป็นเพราะเธอเพิ่งไปเที่ยว
สวนสัตว์เทนโนจิมาหรือเปล่า

ภาวากายอันทรงพลังส่งตรงถึงใจเด็กน้อยโดยไม่ต้องใช้คำพูด
เด็กน้อยถึงกับอึ้งแป้นเมื่อเห็นรุ่นพี่เรนะเคลื่อนไหวตัวแรงเป็นจังหวะ

เสียงหัวเราะคิกคักดังจนพนักงานในครัวได้ยิน

อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้วว่าควรทำแบบนี้ แต่ที่ทำให้ฉันเสียใจที่สุดคือรุ่นพี่เรนะทิ้งงานตรงหน้าเพียงเพื่อทำท่ากอริลลาให้เด็กดู

เมื่อเห็นแม่ลูกกลับไปนั่งที่โต๊ะของคาเฟ่อย่างพอใจแล้ว รุ่นพี่เรนะก็เอามือเท้าเอว นัยน์ตาเปล่งประกายวาววับ

“เอาละ วันนี้ฉันก็ต้องทำงานให้เต็มที่เหมือนกัน!”

ฉันพอเข้าใจแล้วว่าทำไมยูกิโกะถึงยอมเปลี่ยนกะ ถ้ามีใครทวงพลั้งแบบนี้มาขอเปลี่ยนกับฉันบ้าง ก็คงปฏิเสธไม่ลงเหมือนกัน

รุ่นพี่เรนะสุดลมหายใจพี๊ดใหญ่ ก่อนลงมือผสมครีมด้วยตะกร้อตีไข่ ฉันแอบชำเลืองมองอาทิปิริยานั้น พลางตัดขอบขนมปังอย่างระมัดระวัง

12.00 น. ฉันลงเวลาเข้าออกที่คอมพิวเตอร์ในห้องพักรอของพนักงาน

เหตุการณ์ระหว่างผู้จัดการกับรุ่นพี่เรนะเมื่อเช้า ทำให้ฉันกับยูกิโกะตะขิดตะขวงใจ ไม่กล้าหนีขมขมปังเหลืกลับบ้านมากนัก จึงคว้าแค่ครัวซองต์สองสามชิ้นที่อยู่ตรงหน้า แล้วเดินออกจากร้านทันที

ย่านนี้เงียบสงบเพราะเป็นเวลาที่ผู้คนออกไปทำงานกันหมด ดวงอาทิตย์เหนือสี่ระฆังแสงแรงกล้า ผืนฟ้าสีครามใสมีเพียงริ้วเมฆบางลำแสงที่ลอดผ่านหมู่ไม้ทำให้รู้ว่าฤดูร้อนได้เริ่มต้นแล้ว

ฉันกำลังมุ่งหน้าไปบ้านยูกิโกะ เพื่อดูถ่ายทอดสดย้อนหลังด้วยกัน นี่เป็นครั้งแรกที่กระเป๋ารักษะโลกของฉันเบาหวิวหลังจากงานพาร์ตีไหม

“นี่ รุ่นพี่เรนะนะ ไม่ทำเกินไปหน่อยเหรอ”

ฉันอดรันทดไม่ไหวจนต้องโผล่ออกมา ยูกิโกะกำลังกางจักรยานพับของเธอ

“อ้อ ตอนรุ่นพี่ทำท่ากอริลลานั้นะเหรอ”

“นั่นก็ด้วย... แต่ฉันหมายถึงเรื่องที่รุ่นพี่ถึงกับต้องเปลี่ยนกะ”

“เรื่องนั้นเองหรือ ขอโทษนะจ๊ะ”

ยูกิโกะผงกศีรษะ สีหน้าเย็นชา ทั้งยังพูดสิ่งที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจ “ที่จริงสวนสัตว์เทนโนจิไม่มีกอริลลาหรอกแต่เป็นสถานที่ฝึกสัตว์นะ”

“ยังงี้ก็เถอะ... ทุกครั้งที่รุ่นพี่มีนัดบอด ไม่ต้องให้คนอื่นเปลี่ยนกะให้ตลอดหรือไง!”

ฉันถอนใจเวอร์วัง เพราะเท่ากับว่าจากนี้ไปคงต้องทำงานกับรุ่นพี่ที่ไม่เคยแคร์ใครนอกจากตัวเอง

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” ยูกิโกะหัวเราะ พยายามปลอบใจฉัน ซึ่งทำให้ฉันแปลกใจไม่น้อย

“ถึงรุ่นพี่เราจะทำตามใจตัวเองอยู่สักหน่อย แต่ไม่ใช่คนเลวร้ายหรอก เห็นแบบนี้แต่ทำงานเรียบร้อยดี ยังเคยช่วยฉันตั้งหลายครั้ง”

“หือ จั๊นหรือ”

“แถมรุ่นพี่ยังเป็นพนักงานมาตั้งแต่ร้านสตีมเปิดร้าน มีใบคุณวุฒิ ปังชอมเมอเลียร์⁴ด้วยนะ”

“อะไรนะ จริงหรือ”

ท่าทีของยูกิโกะทำให้ฉันเขว พูดขนาดนี้เท่ากับว่าเพื่อนสนิทฉันกำลังปกป้องรุ่นพี่เรนะอยู่อย่างนั้นหรือ นั่นยิ่งทำให้ฉันชักกังวลขึ้นมาว่ารุ่นพี่คนนี้จะลวงรู้จุดอ่อนของฉันบ้างหรือเปล่า

ฉันหลบตามองเท้าเหมือนคนงอน เห็นเงาสองสายที่เรารู้สึกซ้อนทับ ก่อนแยกห่างกัน

ยูกิโกะเขียนปลายเล็บที่ทำมาอย่างดีกับกระเป๋าทึบสีศรียวของดี จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นปราดเข้ามา

—หรือยูกิโกะเป็นฝ่ายขอเปลี่ยนกะกับรุ่นพี่ด้วยความสมัครใจ

⁴ ผู้เชี่ยวชาญด้านขนมปัง เป็นการรับรองความรู้และทักษะเฉพาะทางที่ครอบคลุมตั้งแต่พื้นฐานของขนมปังจนถึงประเภท การผลิต คุณค่าทางโภชนาการ และวิธีการปรุง

ถ้าเช่นนั้น ทุกอย่างก็ดูสมเหตุสมผล เธอไม่เคยบ่นเรื่องรุ่นพี่อะไรเลย เพราะเป็นคนขอแลกกะเอง

ว่าความรู้สึกเคลือบแคลงยังไม่จางหาย ทั้งที่ยุคโกะเป็นแฟนคลับตัวยงของฮาเซปี กลับยอมพลาดการถ่ายทอดสดเพื่อมาทำพาร์ตีใหม่

ขณะที่ฉันตั้งคำถามกับตัวเอง เราก็เลี้ยวออกจากช่องทางจักรยาน เลียบรางรถไฟโอซากะโมโนเรล เข้าสู่ถนนย่านโทโยนาเกะสุดแสนจะโรแมนติก

แม้เรียกว่าถนนย่านโรแมนติก แต่เส้นทางนี้ก็เป็นเพียงถนนเดินรถทางเดียวธรรมดา ไม่ใช่ถนนปูหินแบบโบราณที่พบได้ในเยอรมนี ประเทศต้นกำเนิดของถนนรูปแบบนี้

เราเลือกเดินไปตามถนนใต้แนวร่วมไม้ ไม่นานก็เห็นแผ่นป้ายเจดฟ้าชมพูของร้านบาสกินรอบบิ้นส์ ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของยุคโกะ

ปกติไอศกรีมร้านนี้แพ่งเกินเอี่ยมสำหรับฉัน จึงมักแอบซื้อเฉพาะหลังสอบเสร็จเพื่อเป็นรางวัลให้ตัวเอง ทำแบบนี้มาตั้งแต่มัธยมปลาย “นั่นสิ...” ฉันหันไปพูดกับยุคโกะ

“ยุคโกะ เธอใช้คุปองวันเกิดเดือนนี้ไปหรือยัง”

ปัจจุบันบาสกินรอบบิ้นส์ไม่จัดโปรโมชั่นส่วนลดในวันที่ 31 แล้ว แต่เปลี่ยนเป็นแจกคุปองฟรีผ่านแอปพลิเคชันในเดือนเกิดแทน แนะละสำหรับนักเรียนนักศึกษาจะพลาดโอกาสทองเช่นนี้ได้อย่างไร

“อ๊ะ! ลืมใช้ไปเลย”

ยุคโกะเกิดเดือนพฤษภาคม ถ้าเธอไม่ยอมใช้คุปองภายในวันนี้ ซึ่งเป็นวันสิ้นเดือน คุปองก็จะหมดอายุ

“สมบัติเชลยที่เราได้มาวันนี้มีแค่ครัวซองต์ ฉันว่าถ้ามีไอศกรีมนั่งกินระหว่างดูถ่ายทอดสดคงดีไม่น้อย”

“คงดีมากเลยละ”

ว่าไหมล่ะ ฉันยึดดอกพลาเดินเข้าใกล้บาสกินรอบบิ้นส์ มองผ่านกระจกลูกเข้าไปในร้าน

โปสเตอร์ไอศกรีมรสพิเศษประจำเดือนแปะตรงหน้าประตูขนาดใหญ่ สะดุดตา บริเวณหน้าเคาน์เตอร์มีแม่ที่พาลูกมาและนักเรียนยืนต่อแถวอยู่ หลายกลุ่ม ทันทีที่เห็นไอศกรีมสีสันสดใส หัวใจก็เริ่มเต้นไม่เป็นลำดับ รู้จะซื้อ รสอะไรดี

แต่ยูกิโกะชำเลืองดูเคาน์เตอร์แวบเดียวก็ชะงักผีทำเหมือนเพ็งนึกอะไรได้

“ไม่เอาดีกว่า”

“เฮ้ะ ทำไมล่ะ”

ฉันนั่งกับการเปลี่ยนใจกะทันหัน แต่เธอกลับยิ้มกว้าง

“แฮม ดูลิ คนแน่นร้านขนาดนี้ ขึ้นชื่อว่าบาสกินรอบบินส์ คงต้องรอเป็นชั่วโมงแน่”

“นั่นสิ... แต่จะทิ้งคุปองให้หมดอายุไปก็น่าเสียดายออก”

“ไม่เป็นไร ฉันว่าเรารีบกลับบ้านไปดูถ่ายทอดสดย้อนหลังกันเถอะ!”

ฉันเลยต้องจำใจถอยห่างจากร้าน

เราเดินผ่านร้านบาสกินรอบบินส์มุ่งหน้าไปยังแมนชั่นที่ยูกิโกะพักอยู่ ฉันหันกลับไปมองร้านไอศกรีม เห็นแม่ลูกเพิ่งเดินออกจากร้าน เด็กน้อย แลบลิ้นเลียไอศกรีมหลากสีสองก้อนอย่างมีความสุข

ฉันรู้สึกเหมือนไอศกรีมท่อมปาก⁵ แต่ก็ต้องเดินตามเธออย่างไม่มีใครเต็มใจนัก

วันนี้ยูกิโกะดูไม่ปกติ อะไรที่ทำให้เพื่อนสนิทฉันเป็นแบบนี้ แต่ก็เอ่ยถามไม่ได้

ฉันได้แต่พิมพ์ในใจขณะมองแผ่นหลังยูกิโกะที่เดินอยู่ข้างหน้า

—นี่ ยูกิโกะ เธอปิดบังอะไรฉันอยู่หรือเปล่า

⁵ นักเขียนเล่นคำกับสำนวน น้ำท่อมปาก พุดอะไรไม่ออก

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง 謎の香りはパン屋から

สิจิยะ อุซางิ เขียน

สุริยงวรวิฒิ สิริวิวัฒน์กุล แปล

NAZO NO KAORI WA PANYA KARA

by Usagi Tsuchiya

Copyright © 2025 by Usagi Tsuchiya

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc.

Thai translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc.

through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

Thai translation rights © 2025 by BOOK TIME Company

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0687-5

สิจิยะ, อุซางิ.

กลิ่นปริศนาจากร้านขนมปัง.- กรุงเทพฯ : บั๊ค ไทม์, 2568.

224 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริยงวรวิฒิ สิริวิวัฒน์กุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0687-5

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภินี ศรีมันจู

Demizu Posuka

สุคติ ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศศณัฐ ชุ่มนุ่น

มนัญชยา ศิริวงษ์

รางวัลชนะเลิศ “Kono Mystery ga Sugoi!” ปี 2025
ยอดขายทะลุ 200,000 เล่ม ภายใน 2 เดือนในญี่ปุ่น!

กลิ่นขนมปังอบใหม่... กำลังพาเธอไปพบความลับที่เพื่อนสนิท
ไม่เคยพูดออกมา
โคฮารุ นักศึกษาปี 1 ผู้มีสถานะ “**นักอยากรวบรวมการตุ่น**” และพนักงาน
อบขนมพาร์ตไทม์ในร้านเบเกอรี่ “นอสติโม” ที่แสนอบอุ่น
วันหนึ่ง เพื่อนสนิทของเธอเบียร์วนัดดูไลฟ์คอนเสิร์ตตะกัณฑ์
ทั้งที่เป็นคนชวนเอง
โคฮารุเริ่มสงสัยเลยปะติดปะต่อสิ่งเล็กๆ ในแต่ละวัน
และพบว่าขนมปังที่อบอยู่ทุกวัน
อาจถึงเบาะแสบางอย่างมากกว่าแค่กลิ่นหอม

- **ครัวของตีโหมะ • ขนมปังฝรั่งเศสในฝัน • ซินนามอนโรลสุดรัก**
- **ลาก่อนช็อกโกโกลิเน็ต • ขนมปังแกงกะหรี่แห่งความทรงจำ**

รวม 5 เรื่องสั้น Cozy Mystery ที่จะให้คุณทั้งอบอุ่นใจ
หิวขนมปัง และแอบชมขึ้นในบางรสชาติ

ความลับของคนธรรมดา ที่รอให้คุณมาร่วมไขปริศนา
อ่านง่าย สนุก เหมือนนั่งจิบกาแฟในร้านขนมปัง
เพราะ “อาหารไม่ได้แค่ทำให้อิ่มท้อง แต่ยังมีพลังเติมหัวใจให้เต็มตื่นอีกด้วย”
เชิญลิ้มให้อร่อยนะคะ!

SN0110 นิยายสืบสวน Cozy

299.-

กดสั่งซื้อ

www.booktime.co.th

@booktime